

אתה אינך צופה במישחק. המישחק הוא על חיך!

מתחנה דויד

צורה של הגדרה עצמית פלסטינית, לא מוחלט לנסיגה אל קירבת הגבולות הרקודמים. אם יופיע מנחם בגין במחנה דויד בליוויית שלושת השרים יש שלושת האזורים, ייקבר עם השרים.

האם נשאר את ההכרעה בידי איש אחד, מנחם בגין, שכבר הוכיח די והותר כי אינו רוצה או אינו מסוגל לשנות את עמדותיו ההיסטוריות, גם מול פני הסיכוי המהפכני להגשמת הלום הדי? האם נשאר אותה בידי שלושה-ארבעה שרים, עורריו-יועציו, התלויים ברצונו? האם נשאר אותה בידי 19 היהודים הטובים, המהווים את ממשלת-ישראל, רוב בם אנשים ממוצעים מאד, וחלקם כסילים גמורים? **האם כך יחתך גורלו של עם ישראל ברורנו?**

שהוא וכול להרחיק לכת יותר. יש הסבורים כי הצעות אלה כבר הרחיקו לכת מדי, אף מבחינת האינטרס של השלום. האם ייכון שלום בטוח, אם יוכחו הפלסטינים לדעת כי העצמאות הלאומית נפרט לתת מהם לצמיחות? אך בזאת רוצים ממך שלתבגין והמערך כאחד, ונשיא מצריים בא לקראתם, בניגוד להשקפתו. במהלך המשא-המתן אפשר להתווכח על פרט זה או אחר, אך לגבי העיקרים ברור שישראל לא תוכל לקוות, בדורנו, להצעת-שלום נדיבה יותר, שום מנהיג ערבי לא יוכל להסתכן מעבר לזה. **אם תמוטט יוזמת אל-סאדאת, יחפכו הצעות אלה הישימהר לחי**

עד כה, במשך שמונה חודשים ארוכים, יכול היה הנשיא אל-סאדאת להעמיד פנים כאילו נותרה תיקוה כלשהי ליוזמתו. ליודע-דבר היה ברור כי היוזמה נחנקה באיבה עוד בפגישת איסמעיליה, כאשר נסתבר סופית כי מנחם בגין אינו חולם על החזרת של-על-אדמה אחד של הגדה ה-מערבית ורצועת-עזה לריבונות ערבית. אל-סאדאת המשיך לקוות. הוא קיווה שיחולו שינויים בישראל עצמה. הוא קיווה וזה כי האמריקאים יכפו על ממשלת-בגין מדיניות אחרת. אולם התיקוה דעכה וי הלכה, והיא עמדה לכבות כליל. **אם יתברר לעולם כי גם בפגישה הר-דרמאטית במחנה-דויד לא וזה ממשלת-**

נתרו פחות משלושה שבועות לפני שה הגרלית בקאמפ-דייבוייד, מחנה-הגופש הנשיאותי הקרוי על שמו של דויד אייזנהואר. הישראלי המצוי עוקב אחרי התכונה לקראתה בהתעניינות מרותקת. זה מותח כמו פרשת-השבוע בסידרה האחרים, ויכול להתחרות בפרקי בארטו או הבולשת חור-קרת. מה זומם קארטר? האם יצליח בגין להשיג משהו מבלי לתת כלום? איך ייצא סאדאת מן המבוך שאליה נקלע? **זה מועניין. זה מרתק.** דוד שלם של ישראלים גדל על ברכי ספורט-הצפייה. צופים במישחק-כדורגל מן המושב ביציע או מול אקרן הטלוויזיה, מתרגשים עד כדי היסטריה, צועקים עד כדי צרידות. אל-אל-ישראל! השופט בן-זונה!

נרמה שהפכנו צופים מרותקים גם במישחק על חיינו שלנו עצמינו. ני. יתגוששו להם בגין וסאדאת, ישרוק לו השופט קארטר, יכדרר לו דיוו, ירוץ לו וייצמן עם הכדור, יקפוץ לו השוער המצרי. זה מותח. זה משגע. הבה נצטע "הידד" ו"בוז", "קדימה" ו"הביתה", נפצח גרעיני גים בעצבנות, נקפוץ ממקומנו בשעת הר-צורך. ואחר-כך נלך הביתה, או נסובב את כפתור המכשיר. אהרי הכל, זהו מישחק. רק מישחק. בסך-הכל בוטטים בכדור. **אלא שהכדור הוא, במיקרה זה, עם ישראל.** והמישחק הוא בחיינו. **ואם לא נקפוץ עכשיו אל תוך המישחק ונקח את גורלנו בידינו, נמצא כי מושהו הפסיד את חיינו במישחק.**

אל-סאדאת ובגין: נתרו פחות משלושה שבועות!

נתרו פחות משלושה שבועות כדי לחלל את השינוי הדרוש, החיוני, הר-הכרחי. האם נמשיך לשחק בימים מעטים אלה מיישחקים נוסח, "בגין תולה" — לא חולה", "בגין מתפקד כראוי — אינו מתפקד כר-אוי"? האם נוסיף להשתשע ברכילות, על אפסים בעלי תוארים של שרים? האם נמשיך בהפגנות מנומסות של ילדים-טור-ביים-ירושלים, מבלי לדרוך על הדשא? **האם יש קשר כדשהו בין הדוי כורים והמעשים והמהדלים של עמישראל בשעה זו, ובין ממדי ההכרעה המונומנטלית העומדת לפנינו?**

חות משרשה שבועות. הזמן שוב אינו נמדד בימים של לוח, אלא בשעות, בדקות, בשניות של שעות. בזמן עינתו, חייב עם-ישראל — באמ-צעות אותו חלק ממנו, שענינו פקחות והחשבתו צלולה — להתהיר בצורה חד-משמעית שהוא לא יסבול עמדה, המקרי-בה את חזון הדור על המיזבח הבלתי-קדוש של מיסטיקה לאומנית ותפיסות מי-ימי מתושלח.

בזמן שנותר, חייב עמישראל להפעיל על ממשלתו את כל הכחי צים האחרים אשר עם דמוקרטי יכוד וחייב להפעילם, כאשר נוצר פער מוסכן בין תוחלתו ובין עמי דות ממשלתו. לעם דמוקרטי יש קול. את הקול הזה יש להשמיע עתה, בלשון חד-משמעית, שתהדהד בהיבי הארץ ותעולם כולו: **כן, אנחנו רוצים בשלום, ואנחנו מוכנים לשלם את מחירו!**

כן, העזתו ההיסטורית של אנוואר אל-סאדאת ראויה להיענות בהעזת הטיטורית שלנו! **כן, אנו מואסים בשילטון שלנו על עם אחר, שאינו רוצה בנו, ושישנאנו אליו הולכת וגוברת מיום ליום!** **כן, אנחנו רוצים להסתלק מן השטחים שכבשנו במלחמה שלא רצינו בה, ולהסי-תפק בסידוריה-ביטחון שיבטיחו את שלוו-מנו במיקרה הגרוע ביותר.** **כן, אנחנו רוצים לצאת מתמונת הגטו המזויין, ולהשתלב בחיי המרחב שבו שר-כנת מולדתנו כדי לבנות יחד עם שכנינו מציאות חדשה של צדק ושיגשוג לכל!** **כן, אנחנו מוכנים להסתכן למען השלום, כשם שאנו מוכנים להסי-תכן, בעז כורחנו, במלחמה!**

לוב, שלא יהיה עוד בתחום הר-השגה. ישעת-הכוסר ההיסטורית תעלם כל-א-היתה. והגלים השחורים של מצב מילחמי תי חדש יגאו ויציפו את המרחב כולו. אחרי הכישלון בספטמבר יבוא סיום הסכם-הביניים באוקטובר, וכולנו נתגלגל במדרון ההידרדרות בקצב גובר והולך. זה ה-ההימור, איך המור ממנו.

ה שיקרה במחנה-דויד יקבע בימים המעטים שנתרו עד אז. זה ייקבע בישראל.

נשיא מצרים הגיע אל הגבול, אם יער-בור אותה, עלול הפער שבינו ובין העולם הערבי להתרחב עד שיהפוך לתהום ששוב לא תהיה ניתנת לגישור.

נשיא ארצות-הברית משתף בהימור, אך קופתו ריקה. מנחם בגין יודע זאת, וגם אנוואר אל-סאדאת מתחיל להכיר ב-כך. לנשיא אין כוח. הוא חלש. אין הוא מסוגל להתמודד עם הקונגרס, שבו יש עדיין לישראל עמדת-וטו מבוזרת. הוא יכול לנסות להשפיע על בגין, אך אין הוא יכול לכפות עליו דבר — עד אחרי הר-מלחמה הבאה.

הכר תלוי, עד כן, בעמדתה של ממשלת-ישראל.

היא לא וזה מעמדתה מאו החלה הר-יומה. מילבד הקישוטים הקוסמיים של "תוכנית השלום" של בגין וההתחכמויות של דיון, לא השתנה אצלה מאמת. היא נשארה עם שלושת הלאומים הגדולים של חרטום הישראלית: לא מוחלט לריבונות ערבית בגדה וברצועה, לא מוחלט לכל

בגין מעמדתה, לא יהיה עוד מנוס לאל-סאדאת. הוא יאלץ להסיק את המסקנות. והמסקנות — **איומות.**

המלחמה תהיה בלתי-ימנעת, ולא חשוב אם תפרוץ באוקטובר 1978 או כעבור שלוש שנים. האופציה הצבאית אינה הר-יחידה, ואולי אף לא העיקרית. העיקר הוא שיחול או שינוי מהפכני בעולם הערבי כולו, שלמשך שנים רבות לא יעז בו איש לדבר שוב על שלום, שמצריים תשתלב במערכה כל-ערבית נגד ישראל. שיתחל מחדש התהליך הגורא של ספיריה-לאחור לקראת עמית טוטאלי.

הסיסמה המרחפת מעד לפגישה במחנה-דויד היא, בשיא הפשי-טות: או — או.

ה צעותיו של אנוואר אל-סאדאת לי-הסדרה-שלום ידועות, אף כי לא פורי-סמו רשמית. **מבחינה ערבית, הוא הגיע אל קצה גבול היכולת של המתנינות.**

עיקרן: החזרת הריבונות של הגדה ו-הרצועה לערבים; הישארות בסיסים של צה"ל בשטחים אלה למשך זמן רב; מסי-רת הביטחון-הפנימי בהם לידי מישטרה ערבית-ישראלית מעורבת; הנפת דגל ערבי על שטח סמלי בירושלים המזרח-ית; אי-הקמתה של מדינה פלסטינית עצמאית; ערובות בפנלאומיות לביטחונה של ישראל ככל העולה על הדעת; מצב מלא ורשמי של שלום בין ישראל ושכ-נותיה. רק פתי יאמין כי איזה מנהיג ערבי

ה פגישה במחנה-דויד היא ההז-דמנות האחרונה, לפני שתאבד סר-פית התיקוה הגדולה שהודלקה על-ידי אנוואר אל-סאדאת בירושלים. ההזדמנות האחרונה — זהו מושג שחוק. הירבו מדי להשתנות בו, לצורך ושלא לצורך. **אלא שבמיקרה זה — זוהי ההגי-דרה הנכונה, המדויקת לגמרי.** כאשר הופיע סיירוס ואנס בשבוע ש-עבר במרחב, כבר תיחה יוזמת אל-סאדאת במצב של נסיסה. מי שאוזנו תיחה כרוייה יכול היה לשמוע את חירות-ההמוות. מצ-ריים כבר החלה לזוז, אטיאט בכיוון הר-הפרך, שבאה החל מתכונן לפעולה, והר-דיפלומטיה שלה החלה מתמרנת לקראת יעדים חדשים.

ואם בא בשליחות של הצלה, מעטים האמינו כי יצליח להאריך את חיי היח-מה בהנשמה מלאכותית. הוא עשה זאת בעזרת זריקה מאסיבית: ההזמנה למחנה-דויד.

זוהי זריקה הר-פעמית, המקפי-צה את הגוף החולה. אם לא תביא לריפוי, תגרום למוות.

כר דובר רבות על ההימור הכביר הכרוך בפגישה זו. המילה "הימור" אף היא נשחקה כבר מרוב שימוש, וגם היא נכונה ומדויקת במיקרה זה. **כן, זהו הימור כביר.**

ולא רק מפני שכישלון הוועידה ינחית מכרמות על יוקרתו של הנשיא גימי קארטר. גורלו האישי של מר קארטר אי-נו צריך להטריד אותנו יתר על המידה. **אלא מפני שכישלון בולט של הר-פגישה מוכר ח לשתום את הגוי-לל על יוזמת-השלום של מצריים.**